

HARLEQUIN®

King

MAXINE
SULLIVAN

ELUMEHE
SUNDABIELU

015
AUGUST

Üks

„Mida sa öelda tahad?” küsis Nick Valente oma isalt Cesarelt. Nad istusid ühes Valente häärberi paljudest siseõuedest.

„Ma tahan öelda, et olen olnud juba kuus kuud pensionil ja kuigi ma armastan seda kohta, on see meie jaoks nüüd liiga suur. Otsustasime Isabeliga linna korterisse kolida.”

Nick jäi sõnatuks. See koht oli nende kodu. Ta oli selles Sydney lähistel asuvas Hawkesbury mõisas üles kasvanud. Ema oli ta siin ilmale toonud ja siis parematele jahimaadele suundunud, jättes isa pooleks aastaks üksi. Kuue kuu pärast oli Cesare kohtunud Isabeliga.

„See koht jääb sulle,” jätkas Cesare. „Kui sa seda tahad.”

Midagi jõnksatas Nicki sisemuses. Kas isa pidi seda üldse mainima? Muidugi tahtis ta seda. Ta pidi suunama pilgu haritud põldudele, et mitte näidata isale, kui väga ta seda tahtis.

Selles oligi asja iva.

Nick ei usaldanud oma isa.

Cesare oli riukalik vana saatan, kes oli asutanud Austraalias Valente parfüümidünastia, mis levis nüüd Nicki vanema venna Alexi juhtimise all uue lõhnaga Valente's Woman juba ka mujale maailma. Cesare oli harjunud oma tahtmist saama.

„Ja kui ma seda ei taha?” küsis Nick, teeseldes ükskõiksust nagu iga päev perefirmas töötades.

„Siis annan selle Mattile.”

Kurat.

Nick sai Mattiga hästi läbi, aga noorem vend armastas elada linnakära keskel ja tema käes jääks koht hoolitseta. Matt sureks siin Sydney äärealal igavusse.

Nick aga naudiks linnakorterist ja pingelisest tööst eemale pääsemist.

Ta vaatas nagu muuseas isa poole. „Mattile pole see koht kunagi eriti meeldinud,” märkis ta.

Cesare noogutas oma halli pead. „Ma tean.”

„Miks seda siis talle anda?”

„Ma ei olegi veel andnud. See sõltub sinust.”

Nicki kahtlused kasvasid iga hetkega. „Milles nõks on, isa?”

Cesare huuled tõmbusid muigele. „Sa tunnend mind hästi.” Vanamehe näole tekkis kalkuleeriv ilme. „Sa saad valdused endale ühel tingimusel. Sa pead abielluma.”

Nick ajas ennast toolil püsti. „Mida kuradit?”

„Siia on jälle noort peret vaja.”

„Nii et ma pean abielluma ja pere looma?”

„Nii need asjad tavaliselt käivad.”

Nick raputas pead. Tal polnud plaanis veel abielluda. Ta ei kavatsenud end ühegi naisega siduda ja olgu ta neetud, kui toob siia maailma lapse, kelle vanemad teineteist ei armasta.

„Aga Alex ja Olivia?” See oli Nickile kõige vastuvõetavam lahendus. Nemad vähemalt hoolitseksid koha eest korralikult.

„Ei, neil on oma maja ja nad ei taha kolida. Väike Scott on seal juba sisse elanud.”

See oli tõsi. Alex ja Olivia olid kaheksa-aastase Scotti lapsendanud alles jõulude ajal. Uus kolimine nii kiiresti ei teeks head.

Nickil tekkis äkitselt mõte ja ta vaatas isa poole. „Ütle, et sul polnud Alexi ja Olivia abieluga midagi tegemist.”

„Ma valetaksin, kui seda ütleksin.”

Nicki suu tõmbus kriipsuks. „Kas ema teab, millega sa tegeled?”

Ta oli Isabeli alati emaks pidanud. Naine oli elegantne, meeldiv, armastav ja kui teda pahandada, võis ta olla ka üpris hirmuäratav. Isabel oli olnud ainus ema, keda Nick oli tundnud, kuni ta oma ema välja ilmus ja hakkas segadust tekitama.

„Oleme Isabeliga leppinud, et jääme eriarvamusele. Ta teab minu seisukohti ja ka seda, et need on liiga tugevad, et neid muuta. See on mulle liiga oluline.”

Nick vandus. „Kurat küll. Ma ei hakka mingi suvalise naisega abielluma ainult selleks, et sinu väärastunud võimujanu rahuldada.”

„Siis saab Matt selle koha endale.”

Nicki kõhus tõmbus miski kokku. „Matt ei taha seda, kui räägin talle, mis mängu sa mängid.”

Cesare võttis lonksu kohvi ja pani tassi lauale. „Siis pean mõisa maha müüma.”

Nick neelatas tugevalt. Isal oli kõik läbi mõeldud.

„Kelle kuradiga ma sinu arvates siis abielluma peaksin? Kas peaksin märkmikust lihtsalt ühe naise valima?”

„Sasha Blake’iga.”

Nick ragistas ajusid. Selle naise peale polnud ta juba aastaid mõelnud. Ega tolle suudluse peale.

Või kui, siis väga harva.

„Teda mu märkmikus pole,” nähvas Nick, tahtmata naise peale mõelda. See suudlus oli olnud eksitus.

„Ta on sinu jaoks täiuslik.”

„Tore, et sa nii arvad.”

Cesare’i kulm tõmbus pahameelest kipra, kuid siis selgines ta nägu uuesti. „Küll sa näed. Kui sa temaga abiellud, siis...”

„Ma ei abiellu temaga, isa.” Kui ta abiellub, valib ta vähemalt naise ise välja. „Pealegi, kas ta pole mitte Inglismaal?”

„Ei, ta on tagasi. Ta on nüüd sisekujundaja ning ma palusin tal meie maja ümber kujundada.”

Üllatustele ei paistnud lõppu tulevat.

„Maja on niigi ilus.”

Cesare uuris poega. „Sulle on siin alati meeldinud.”

Nick kehitas õlgu. „See on mu kodu.”

„Ja seda ma sulle pakungi.”

„Aga ainult siis, kui ma Sasha Blake’iga abiellun?”

„Oleks tore perekonnad ühendada. Porter ja Sally Blake on olnud juba aastaid meie sõbrad.”

„Ma ei ole Porterit kunagi usaldanud.” Sally oli üsna kena naine, ainult natuke liiga alandlik.

„Unusta Porter Blake. Sa abiellud siiski tema tütreaga.”

„Ma ei abiellu kellegagi. Punkt.”

Hetkeks valitses vaikus. „Sasha jõuab homme hommikul siia, et kõik üle vaadata. Meie oleme siis linnas, nii et see oleks hea aeg temaga rääkimiseks.”

„Ei.”

Isa istus liikumatult. „Ma usun, et Matt muudaks hea meelega kogu koha ilmet ja Sasha on Londonis ka kindlasti uusi ideid saanud.”

Nick vandus. „Miks sa seda teed, isa?”

Cesare vaatas poega, nagu oleks solvunud. „Mul on olnud juba üks infarkt. Tahan sind enne surma abielus näha.”

„See oli ainult väga väike infarkt,” vastas Nick juhtunut meenutades.

„Jah, aga järgmine võib olla surmav, *figlio mio*,” lõpetas isa itaalia keeles.

Nick värises selle mõtte peale ja mõistis, et isa on ta viinud just endale sobivasse meeleollu. See oli võimas relv. Infarkt oli kogu perekonda raputanud ja ta ei tahtnud olla see, kes uue infarkti esile kutsub.

Isa meeleheaks abiellumine võis tunduda tänapäeval naeruväärne, aga Nicki oli kasvatatud tugevate perekonnaväärtuste vaimus. Ta teeb seda, mis vaja.

Aga kas see peab olema just Sasha Blake, kellega ta abiellub?

Kui Nick järgmisel hommikul vanemate maja esiuksse avas, tervitasid teda valgetes pükstes vormikas taguots ja pikad sihvakad jalad. Need kuulusid kaunile naisele, kes seisis lahtistes sandaalides trepi lähedal toolil.

Ukse avanemist kuuldes pööras naine ümber ja kiljatas ehmatusest. Tool hakkas kõikuma. Mees sööstis tooli juurde ja püüdis naise kinni, kui too selg ees toolilt alla kukkus.

Hetke vältel jõllitas naine talle otsa. „Nick?” sosistas ta, justkui oleks mehe nimi mingi tähtis saladus.

Mees vaatas imekauni blondiini poole ja oleks tahtnud valetada. Öelda, et ta pole Nick, et ta pole naist suudelnud ega taha seda ka kunagi teha.

See naine tähendas probleeme.

Ja nüüd pidi mees ta endale naiseks paluma.

„Tere, Sasha.”

Naine vaatas ikka veel mehele otsa ning ta silmad pühkisid Nickil kõik mõtted peast. Ta oli nende pikkade ripsmetega ääristatud rohelise siidi värvi silmade mõju unustanud.

Ka nüüd, kui naine oli täiskasvanud, ähvardasid need silmad puurida läbi Nicki kaitsekihtide. Võttis kõvasti keskendumist ja pingutust, et seda rünnakut tõrjuda.

Too suudlus oli neid lähendanud.